

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๙

หลักธรรมประกันตัว

เมื่อวานนี้รองอธิบดีมาที่นี่ มาพูดถึงเรื่องจะมานิมนต์ไปเทศน์ว่าการพวกหนังสือพิมพ์พวกอะไรต่ออะไร โอ๊ย อย่างมาหาเรื่องนะ เรายังอ่านเขาด้วยซ้ำไปแล้วจะไปสอนเขายังไง เขาสอนเราทุกวัน นี่เราก็อ่านก็ดูเขาสอนเราทุกวันแล้วจะไปสอนหนังสือพิมพ์ พวกหนังสือพิมพ์อะไรหลายประเภท จะให้เราไปเทศน์ เขาจะมานิมนต์ไปเทศน์ ไม่เอาเราว่างั้น แต่เทศน์สอนลูกศิษย์เราในวัดนี้เราก็อ่านปากเปียกแล้ว ยังจะไปสอนโน้นจะเอาปากมาจากไหนเอาน้ำลายมาจากไหน ว่างั้น ไม่เอาบอกเลย บอกตัดบทเลยบอกไม่เอา โลกเขาอยู่ตามโลก เราอยู่ตามเรา เราสอนก็สอนในวงของเรา วงนอกวงไหน ๆ เราไม่เกี่ยว เขาจะเห็นเหตุการณ์อะไรไม่ทราบถึงให้เราไปสอนพวกหนังสือพิมพ์ คงเห็นความไม่ดีของหนังสือพิมพ์ก็โกรธ ให้เราไปสอน เราก้จะมีความเด่นอะไรที่จะไปสอนหนังสือพิมพ์ นี่หนังสือพิมพ์มันสอนเรา เราอ่านอยู่นี้จะว่าสอนหรือไม่สอนก็อ่านอยู่

ปลุกเสกพระเหล่านี้ละ เห็นไหม มันก็ผิดก็พลาดกันอยู่อย่างนี้แล้วจะไปสอนโลกได้ยังไง ปลุกเสกพระ พระ...เดินทางไปยังวัดป่า...เพื่อประกอบพิธีอธิษฐานปลุกเสกพระประธาน หาปลุกเสกที่นั่นที่นี่ ปลุกเสกอะไรพระพุทธรูปเป็นศาสดาเอกของโลก ใครจะไปปลุกเสก ไปบวชพระพุทธรูปได้หรือ เท่านั้นก็พอแล้วนี่นะ ทำไมจะไปปลุกเสก ปลุกเสกพระพุทธรูป เป็นองค์ศาสดา สรรณ คัจฉามิ พวกเราตัวเท่าหนูไปเสกเป่าฟู่ ๆ เป่าพระพุทธรูปมันน่าหัวเราะไหมพิจารณาซิชาวพุทธเรา มันเหลวไหลขนาดไหนไปปลุกเสกพระพุทธรูป มันเป็นอย่างนั้นแล้วจะทำยังไง แล้วจะไปสอนใครล่ะพวกเราก้เหลวไหลโลเลอยู่อย่างนี้ หลักธรรมหลักวินัยมีอยู่ไม่สนใจ สนใจออกนอกกลุ่มนอกทางไปอย่างนั้น จะสอนใครให้ดีได้ยังไง

ต้องสอนเจ้าของให้ดี พระพุทธรูปสอนพระองค์ดีเรียบร้อยแล้วถึงมาสอนโลก แล้วเราจะไปปลุกเสกไปบวชพระพุทธรูปอีก ปลุกเสกพระพุทธรูปให้หลังอะไรไปอีก นี่ซิทำอะไรไม่มีเหตุผลถึงได้เหลวไหล ทำแบบเหลวไหลเด็กหัวเราะได้ ทำอะไรให้มีเหตุผลซิ ถ้าจะทำรูปอะไรขึ้นเป็นที่สักการบูชาก็สร้างขึ้นแล้วเอาขึ้นตั้งบูชา นี่คือนิพพานองค์พระศาสดาเท่านั้นพอ เป็นศาสดาทั้งองค์ทางรูปแทนแล้ว จะไปเสกไปเป่าทำนองอะไร พิจารณาซิเสกอะไรเป่าอะไร เราได้คำมาจากไหนมาเป่า คำนั้นก็ได้อมาจากพระพุทธรูปเจ้าว่าอิติปิโส ภควา อรหํ กราบไหว้พระพุทธรูป บูชาพระพุทธรูปด้วย อรหํ สมฺมาสม

พุทฺโธ อิติปิโส ภควา สวดเสกอยู่ตามนั้นเราก็เห็นพอแล้วแหละถึงเอามาพูดได้นี้ คำพูดที่ว่านั้นเป็นคำพูดจากพระพุทฺธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ทั้งนั้น แต่เวลาเอาออกมาเอามาที่ซลัง ๆ ที่ว่าไปเสกไปเป่า พุทธาภิเชก มันน่าพูดก็พูด เพราะเราก็ทำประโยชน์คนหนึ่งเหมือนกัน

บอกให้ไปสอนพวกหนังสือพิมพ์ ขอให้ไปสอนวงราชการตั้งแต่นายก ๆ ลงมาว่ายังงั้นเราก็จะพอฟัง ถึงเราไม่รับเราก็จะพอฟังอยู่ พวกนี้พวกเหลวไหลมากกว่านั้น บอกมาอย่างนั้นค่อยยังชั่ว ไปจะได้ตีหน้าผากกันป๊ะปะ ๆ เลย ให้ไปสอนหนังสือพิมพ์จะไปสอนเขาอะไร เรื่องราวมีอะไรเขาก็ว่าไปตามเรื่องราว เรื่องหากมีให้เขาเขียนเราไม่อยากดูก็อย่าดูซิว่าเขาอะไร

สอนวงราชการนั้น เวลานี้ไม่มีอะไรเลยยิ่งกว่าวงราชการ พูดตรง ๆ อย่างนี้เราใครจะเอาไปใส่คุกก็เอาไป เราจะไปเปิดประตูคุกเองถ้าเราพูดนี้ผิดไปนะ เลวตั้งแต่เล็ก ๆ ขึ้นไปจนกระทั่งถึงใหญ่โตที่สุด แล้วประชาชนราษฎรเอาหัวซุกเข้ากับที่ไหนจึงจะพออบอุ่นใจ ที่ไหนมีแต่เปรตแต่ผีแต่ยักษ์แต่มารกินบ้านกินเมือง กินอยู่ทุกแห่งทุกหน กินอยู่ทุกโตะทุกแก้วอ้อจะว่าไง ของขาวของแดงของอะไรต่ออะไร เหล่านี้มันเล็กน้อยนะของขาวของแดงที่อยู่บนโตะไต่ไต่ไต่ไต่ อยู่ใต้ดินนั้นละมันมาก กินอยู่ใต้ดินมันมากขนาดไหน อันนี้ละที่มามีทำลายบ้านเมือง เงินเดือนก็ของประชาชน กินก็กินของประชาชน กินดับประชาชน โห เลวจริง ๆ ว่าก็ว่าให้ไปสอนพวกนี้ค่อยยังชั่ว นี่ให้ไปสอนพวกหนังสือพิมพ์ ไปหาเกาะในที่ไม้คั่นเราไม่เกาะ ตรงไหนไม้คั่นไม่เกาะ

ตั้งแต่ระดับครูขึ้นไปให้มีแบบมีฉบับ ครูก็มีแบบหนึ่งของครูขึ้นไปโดยลำดับ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นายอำเภอถึงผู้ว่า ให้มีศีลมีธรรมเป็นกฎเป็นเกณฑ์ข้อบังคับไว้เป็นลำดับ ๆ ใครจะก้าวขึ้นไปนั้นควรได้ปฏิบัติธรรมข้อนั้นให้เคร่งครัด ๆ ผิดธรรมข้อนั้นถือเป็นกฎหมายไปเลย ปรับโทษลงไปเลย ไล่ออกเลย ไล่แบบไว้หน้าย้ายหม้อข้าวนี้ไปใส่หม้อข้าวนั้น ย้ายจากหม้อข้าวนี้ไปใส่หม้อข้าวนั้น หม้อไหนไม่ดีพับไปเลยอย่างนั้นซิทำอะไรถึงขนาดเป็นนายคนไปทำชั่วช้าลามกขายตัวให้ราษฎรเห็นทำไม ย้ายไปนั้น ย้ายไปไหนมันก็ไปกินอยู่นั้นแล้ว คนชั่วจะไปดีที่ไหน นี่ละจะให้เราไปสอน โอ้ย เราไม่สอน เรารู้จักหนักจักเบาอยู่นี้ละ ถึงเราพูดเราก็พูดในวงลูกศิษย์ลูกหาของเรา ใครจะกระจ่ายไปไหนก็กระจ่ายออกไปเราไม่ว่า เพราะคำพูดนี้ไม่ผิดจะเสียหายไปไหน คำพูดไม่ผิด คำพูดถูกต้องเป็นแบบเป็นฉบับ ถ้าปฏิบัติตามนี้ถูกต้อง ก็มีเท่านั้น เสียหายที่ตรงไหนจะให้ไปพูดสุมสี่สุมห้าเราไม่เอา

นี่พูดถึงตามแบบตามฉบับของบ้านเมืองที่จะมีชื่อมีแปเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ให้ประชาชนได้รับความอบอุ่น ควรมีหลักธรรมประกันตัว หลักศีลหลักธรรมประกันตัว

เช่น เหล่าอย่างนี้ตัดขาดสะบั้นไปเลยในสังคมของข้าราชการ นี่ละตัวสำคัญ ตัวเหล่านี้ตัวสำคัญ การพนันขันต่อตัดออก อันไหนที่เป็นภัยต่อโลก ที่จะเป็นสื่อเป็นทางให้ไปหากินดับกินปอดคนมันอะไรบ้าง ตัวสื่อตัวเหตุตัวการมีอะไรบ้าง หากันเอาตัวเหตุออกมาเอามาแจกเอามาเผาไฟให้หมด

ปฏิบัติให้ดีจะต้องมีภูมิเกณฑ์ซี เช่น พระท่านบวชท่านผู้มีศีลมีธรรมท่านมีภูมิเกณฑ์บังคับของท่านไม่ทุกซัดยั้ง ท่านก็ต้องทุกซัดเหมือนกัน แต่ทุกซัดเพราะความดีเพื่อความดีจะเป็นอะไรไป ท่านยอมทุกซัด อันนี้เราก็มเหมือนกันเราตั้งหน้าตั้งตาที่จะทำวงราชการงานเมืองในแผนกนั้น ๆ เราก็มเพื่อทำประโยชน์ให้โลก เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วความมุ่งหมายมีอยู่อย่างนั้นแล้ว เราก็มต้องปรับตัวของเราเข้าสู่กฎอันสำคัญ ๆ เพื่อชาติบ้านเมืองซึ่งถูก นีโกโรโกโส ผู้เป็นใหญ่เป็นโตเป็นเจ้าเป็นนายเท่าไร โห เยอหยิ่งจองหองด้วยซ้ำไป

นี่พอรับก็รับนะ วงราชการมาหาเรานะทุกวันนี้ละ มารับเราไม่รับเลย เราไม่ต้อนรับ ไม่เห็นว่าเขาเป็นนายนะเราไม่ว่า เราก็มเป็นนายเหมือนกันนี่ นายไหนก็นายบ่าวว่าไง เราก็มเป็นนายเหมือนกันเราเป็นชี้ข้าใครวะ ถ้าเป็นพระก็เป็นหลวงตาบ่าว ยิ่งได้ทราบว้าใครคนละอะ ๆ เทอะ ๆ ไม่เล่นด้วยจริง ๆ ไม่เอาไม่เล่นด้วย เสียเวลาเสียน้ำลาย เล่นกับไอ้ตีนหุบดีกว่า นั้นไอ้ตีนหุบมันไม่มีอะไร พวกนี้พวกกินพวกเสนียดจัญไรผีสู้ไม่ได้ละอะ ๆ เทอะ ๆ จะให้เราไปเทศน์อะไร

เทศน์ที่ไหนก็ฟันไปตามความจริง ขึ้นเวทีจริง ๆ แล้วเอาจริง ๆ นี่นะไม่ได้ไว้ใคร ความจริงมียังงัถอดออกมา ๆ ชัดกันเลย แล้วโลกมันฟังไม่ได้ศีธรรมประเภทนั้น ๆ แล้วจะไปสอนให้เกิดประโยชน์อะไร มันไม่เกิดประโยชน์ก็อย่าสอนซี ก็มีเท่านั้น อันใดที่ควรจะเกิดประโยชน์เราก็มสอนไปตามเรื่องตามราว

ธรรมะพระพุทธเจ้าที่จะนำมาสอนโลกนี้ครอบโลกธาตุ น้อยเมื่อไรธรรมะพระพุทธเจ้า แต่ว่าผู้ที่รับมีก็ราย พอที่จะเป็นผลเป็นประโยชน์มากนักน้อยเพียงไร เหมือนอย่างแหนี้ กางแหไปนี้จะไปทอดตรงไหน ตรงนี้ก็ชี้หมู่ตรงนี้ก็ชี้หมาแล้วทอดได้ลงเหวทอดได้ลงคอเหวทอดแห มันต้องทอดปลาซี มีปลาทอดแต่ปลาซี นี่มีแต่ชี้หมู่ชี้หมาทอดไปได้ยังงั ธรรมะพระพุทธเจ้าเหมือนแห พวกสัตว์โลกทั้งหลายเหมือนชี้หมู่ชี้หมาจะให้แนะนำสั่งสอนทั่วโลกดินแดนไปได้ยังงัมันมีแต่ชี้หมู่ชี้หมาเต็มบ้านเต็มเมือง ปลาตัวหนึ่งก็ไม่มี

งานเอกชนก็เป็นอย่างหนึ่งไม่เท่าไร ส่วนงานส่วนรวมงานวงราชการนี่ซีมันกระเทือนทั่วแผ่นดิน ชีวิตจิตใจเกี่ยวโยงกันถึงวงราชการ แต่ละคน ๆ แต่ละหน้าที่ ๆ เกี่ยวโยงกันหมดเลย ต้องปฏิบัติให้สมส่วนกัน อย่างเราพูดจริง ๆ นะเข้าไปวงราชการ

ไหนถูกเขี่ยหมดเลย เขาไม่ให้อยู่ด้วย ไปแก้ไอไหนก็ไม่ได้ถูกเขาเตะตกแก้ไอไปเลย เขี่ยลงกระป๋อง ๆ ไปเลย อย่างเรามันจะขวางโลกเขาละซิแต่ไม่ขวางธรรมก็มีเท่านั้น ที่นี้ธรรมเขาไม่ต้องการเขาก็เขี่ยออกละซิ ตกกระป๋องป๋องแป๋ง ๆ

โลกสกปรกเป็นอย่างนั้นละดูเอา หาความสุขไม่ได้ โลกสกปรกหาความสุขไม่ได้ โลกสะอาดถึงมีความสุข อุดจะตายก็ตายไปเรื่องความสกปรกนี้ไม่เอามาจะต้องในตัวของเราเอง ชีวิตจิตใจนี้ตายไปด้วยความสกปรกดูไม่ได้เลย ให้ตายไปด้วยความสะอาด เอ้า ตายก็ตายโลกนี้เป็นโลกเกิดตายจะเป็นอะไรไป นี่ไม่เป็น มีขนาดไหนมันก็ไม่พอ ความทุจริตความสกปรกเต็มหัวใจมันก็พาทำจนได้

เศรษฐียิ่งทำได้ใหญ่ ยิ่งมียศถาบรรดาศักดิ์ใหญ่เท่าไรยิ่งทำได้กว้างได้ขวาง มีเงินมากเท่าไรยิ่งทำได้มากความชั่ว ไม่ใช่คนจนจะทำความชั่วนะ ส่วนมากคนชั่วคนที่มีฐานะและมีฐานะมียศถาบรรดาศักดิ์มาก ๆ นั้นจะทำความชั่วได้มาก พวกนี้ทำได้มาก เอาละพูดเท่านั้นละ พูดมากมันหมดภูมิ ไม่ทราบจะเอามาจากไหนเทศน์ทุกวัน ภูมิหลงตาบัว ป.๓ เทศน์ทุกวัน เทศน์ให้พวกปริณายาตรี โท เอก อยู่ในวัดนี้ก็มินะวิศวปรมาณู ก็ยังต้องมาฟังการอบรมจากเรา ขบขันไหมละ ฟังซินะ

เรื่องสงสารโลกสงสารจริง ๆ วันนี้คิดไปแจกทางโน้น ๆ พวกจนตรอกจนมุม โถจนตรอกจริง ๆ นะข้าวไม่มีในครัว อาหารการกินเอามากองพะเนินเทินทึกก็ไม่มี ความหมายเพราะไม่มีข้าวเป็นหลัก กับเป็นเครื่องอาศัยนี่นะ ไม่มีอะไรจริง ๆ กินข้าวเปล่า ๆ ยังกินได้จะว่าอะไร เราเคยกินแล้วกินข้าวเปล่า ๆ เราไม่เห็นตาย กินแต่กับเราไม่เคยกินข้าวเปล่า ๆ เราเคย เพราะฉะนั้นข้าวจึงเป็นของสำคัญนะซิ ไม่มีอะไรก็ตามขอให้ข้าวกินในกระตักข้าวในหม้อข้าวเถอะนะ มือล้วงลงไปจัดปู้ปี้บ ๆ แล้วกินไปเรื่อยเดินไปเรื่อยทำงานได้ ถ้ามีแต่กับแล้วตายแหละ เป็นอย่างนั้นนะ ข้าวนี้สำคัญมาก

ฝั่งลาวก็จะไปส่ง นำสงสารมานะมนุษย์ตาดำ ๆ ด้วยกัน กมฺมสฺสโกมฺหิ กมฺมทายาโท สัตว์ทั้งหลายเกิดด้วยกรรมหมด เอาลงตรงนี้แล้วก็อยู่กับสนิทคนเรา เพราะอยู่ด้วยกัน อย่างพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้จริงนี่นะ ตรงไหนที่พอช่วยได้ก็ช่วยกันไป ๆ นี่ถ้าเขามาติดต่อเราก็จะส่งข้าวไปอีก ส่งไปแต่ละครั้งนี้เป็นร้อย ๆ ตันนะไม่ใช่ธรรมดา ส่งข้ามไปในเขาให้ผู้ที่ไว้ใจรับไปแจก อย่างคราวที่แล้วก็แจกเงินคนในหุบนั้นที่จำเป็นมาก ๆ เอาเงินสดไปเลยเหียว มันสงสารนี่นะ ท้องแห้งไม่ได้กินข้าวนี้ โอ้โฮ ตัวสั้น อุดข้าวนี้ตัวสั้นได้นะมันจะตาย อุดจริง ๆ มันถึงหิวมากนะ ถ้าอดข้าวจะไม่กินนี่ไม่เป็นนะ คือจิตไม่ได้อยู่กับข้าวมันอยู่กับธรรมเสีย อันนั้นไม่ได้อยู่กับธรรมมันอยู่กับข้าว จ่ออยู่แต่ข้าว ตัวสั้นมันหิว

เอาละให้พร